

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Karlem Ulíkem ve věci

žalobce: **M. K.**
narozený X, státní příslušník Ukrajiny
bytem X

zastoupený advokátkou Mgr. Zuzanou Kratěnovou
sídlem Bělehradská 572/63, Praha

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 2. 2025, č. j. OAM-30944-13/ZM-2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

Odůvodnění:

Zamítnutí žádosti o zaměstnaneckou kartu

1. Žalobce pobývá v České republice od srpna 2019, kdy mu byl nejprve povolen vízový pobyt nad 90 dnů a posléze dlouhodobý pobyt za účelem sloučení rodiny.
2. Dne 21. 5. 2024 žalobce požádal o vydání zaměstnanecké karty podle § 42g odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále „zákon o pobytu cizinců“).
3. Shora uvedeným rozhodnutím ze dne 25. 2. 2025 (dále „napadené rozhodnutí“) žalovaný žádost zamítl podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, tedy z důvodu nesplnění podmínky trestní zachovalosti ve smyslu § 174 zákona o pobytu cizinců.
4. Žalovaný totiž z rejstříku trestů, potažmo z rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 8 ze dne 6. 5. 2024, sp. zn. 37 T 3/2024, zjistil, že žalobce spáchal přečin zpronevěry podle § 206 odst. 1 trestního zákoníku, za což byl odsouzený k trestu odnětí svobody v trvání 4 měsíců, který byl podmíněně odložen na zkušební dobu 2 let. Byl shledán vinným, že v období od 4. 9. 2023 do 12. 9. 2023 jako pokladník v prodejně vytvářel neoprávněná storna položek, které byly zákazníky uhrazeny a přebývající finanční hotovost si ponechal. Tím způsobil škodu v celkové výši 25 710,97 Kč. Žalovaný z toho dovodil, že žalobce není trestně zachovalý, což je důvodem pro nevydání zaměstnanecké karty – za podmínky, že důsledky neudělení zaměstnanecké karty budou přiměřené důvodu pro její neudělení.
5. Při posouzení přiměřenosti žalovaný označil trestněprávní jednání žalobce za závažné narušení veřejného pořádku. Žalovaný konstatoval, že žalobce již pobývá na území pouze na základě oprávnění podle § 47 odst. 6 zákona o pobytu cizinců, tudíž právní mocí napadeného rozhodnutí mu zanikne právo na pobyt na území ČR a bude nejspíše muset vycestovat. Žalovaný zdůraznil, že žalobce pobývá na území ČR výrazně menší část svého života než v zemi původu, je zdravý a v produktivním věku. V obecné rovině tak neexistuje žádná vážnější překážka bránící jeho integraci v zemi původu. V ČR sice pobývá jeho matka a její manžel, z ničeho však nevyplývá, že by byli s žalobcem na sobě závislí. Žalovaný doplnil, že napadeným rozhodnutím není žalobce zbaven možnosti požádat o jiné pobytové oprávnění. Obecně zmínil, že má možnost požádat o jiný pobytový titul na českém území v souvislosti s probíhající válkou na Ukrajině. Z těchto důvodů usoudil, že jsou důsledky napadeného rozhodnutí pro žalobce přiměřené důvodům pro zamítnutí žádosti.

Shrnutí žaloby

6. Žalobce podal proti napadenému rozhodnutí dne 27. 3. 2025 žalobu podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“), jíž se domáhá jeho zrušení.
7. V jejím úvodu obecně namítá rozpor napadeného rozhodnutí s § 2 odst. 3 a 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, a jeho nepřiměřenost ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců.
8. Připouští, že z hlediska zákona o pobytu cizinců není osobou trestně zachovalou. Nevyhovění žádosti však označil za nepřiměřené. V tomto ohledu namítl, že trestnou činnost spáchal ve věku blízkém mladistvým a zejména, že je na území ČR plně integrován. Má zde oba rodiče (otec M. G. zde žije 15 let a matka M. K. 10 let) a naopak nemá žádné rodinné příslušníky na Ukrajině ani jinde mimo ČR. V ČR chodil do školy a má zde i 3 roky přítelkyni, V. A.. Na Ukrajině navíc probíhá válečný konflikt. S ohledem na svůj nízký věk se žalobce považuje za osobu zranitelnou a nelze po něm spravedlivě požadovat, aby nežil se svojí rodinou. K doložení svých tvrzení navrhl svůj účastnický výsledek.

Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 16. 4. 2025 zdůraznil, že žalobce nesplňuje podmínku trestní zachovalosti. Shodně jako v napadeném rozhodnutí konstatoval, že občané Ukrajiny mohou s ohledem na tamní situaci získat jiné oprávnění k pobytu na území ČR. Námitku porušení správního řádu žalovaný označil za příliš obecně formulovanou a opáčil, že skutkový stav zjistil řádně.
10. K otázce přiměřenosti napadeného rozhodnutí žalovaný podotkl, že matka žalobce pobývá na území ČR od roku 2016 a M. G., kterého žalobce v žalobě označil za otce, je manželem matky od roku 2016 a je žalobcovým nevlastním rodičem. Žalobce přijel na území ČR až v roce 2019, většinu svého života tedy strávil na Ukrajině, nadto tam pobýval v letech 2016 až 2019 bez matky. Dále žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. S poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále „NSS“) ze dne 20. 12. 2022, č. j. 5 Azs 286/2022-42, podotkl, že nebylo jeho povinností, aby v napadeném rozhodnutí vyjmenoval všechna kritéria přiměřenosti uvedená v § 174a zákona o pobytu cizinců. Svůj účastnický výsledek žalobce navrhl až v žalobě, aniž by konkretizoval skutková tvrzení, která jím mají být prokázána. Nadto se mohl vyjádřit při seznámení se s podklady dne 17. 12. 2024. Tohoto práva však nevyužil.
11. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Posouzení věci soudem

Procesní podmínky

12. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (§ 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců), osobou k tomu oprávněnou a obsahuje všechny formální náležitosti na ni kladené.
13. Žaloba směřující proti napadenému rozhodnutí je též přípustná, neboť podle § 168 odst. 3 zákona o pobytu cizinců platí, že proti rozhodnutím žalovaného opřeným o § 56 odst. 2 písm. a) tohoto zákona nelze podat odvolání (viz rozsudek NSS ze dne 24. 2. 2023, č. j. 10 Azs 264/2022-23). Napadené rozhodnutí je tudíž rozhodnutím, proti kterému již nelze uplatnit řádné opravné prostředky před správním orgánem (§ 68 písm. a) s. ř. s.).

14. Soud o žalobě rozhodl v souladu s § 172 odst. 10 zákona o pobytu cizinců do 90 dnů ode dne jejího podání.
15. Při přezkumu napadeného rozhodnutí soud vycházel v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalovaného, přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je podle § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. vázán. Vady, k nimž by bylo nutné přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.

Věcné posouzení žaloby

16. Podle § 46 odst. 6 písm. a) věty druhé zákona o pobytu cizinců ministerstvo zaměstnaneckou kartu nevydává z důvodů uvedených v § 56, s výjimkou důvodu uvedeného v § 56 odst. 1 písm. f).
17. Podle § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže nesplňuje podmínku trestní zachovalosti (§ 174), za podmínky, že důsledky neudělení dlouhodobého víza budou přiměřené důvodu pro neudělení dlouhodobého víza. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přihlíží zejména k dopadům tohoto neudělení do soukromého a rodinného života cizince.
18. Podle § 174 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců se za trestně zachovalého se pro účely tohoto zákona považuje cizinec, který nemá ve výpisu z evidence Rejstříku trestů záznam, že byl pravomocně odsouzen za spáchání trestného činu.
19. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
20. Žalobce v této věci nepopírá, že není osobou trestně zachovalou ve smyslu § 174 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Žalobu opírá zejména o tvrzenou nepřiměřenost napadeného rozhodnutí z hlediska dopadů do jeho soukromého a rodinného života.
21. V tomto ohledu je však třeba zdůraznit, že žalobce ve správním řízení žádné relevantní okolnosti nasvědčující nepřiměřenosti zamítnutí žádosti netvrdil ani neprokazoval. V žádosti v příslušné kolonce pouze vyplnil jméno svého otce (S. K., nikoli M. G., jak uvedl později v žalobě) a jméno své matky (M. K.), u které uvedl pobyt v ČR, což žalovaný v napadeném rozhodnutí reflektoval (viz str. 3 napadeného rozhodnutí). Nic dalšího ke svému rodinnému a soukromému životu ve správním řízení neuvedl. Těžko tak nyní může žalovanému oprávněně vytýkat, že se nezabýval něčím, co žalobce netvrdil a neprokazoval. Z ustálené judikatury NSS vyplývá, že břemeno tvrzení a důkazní o vyličení otázek soukromého života tíží cizince a je na něm, aby doložil relevantní informace a uváděl konkrétní tvrzení vztahující se k dopadům správního rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života (viz např. rozsudky NSS ze dne 19. 4. 2018, č. j. 3 Azs 234/2017-28, odst. 11, ze dne 25. 11. 2021, č. j. 4 Azs 159/2021-37, odst. 20, či ze dne 30. 11. 2022, č. j. 9 Azs 176/2022-30, odst. 19). Soud k tomu pro úplnost dodává, že žalovaný neměl povinnost

žalobce v průběhu správního řízení poučovat o případné potřebě tvrdit skutečnosti, jež se týkají jeho rodinného a soukromého života (viz rozsudek NSS ze dne 24. 1. 2024, č. j. 8 Azs 227/2022-28, odst. 16).

22. Pokud pak jde o tvrzení v žalobě, ani ty nesvědčí o nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí. Žalobce nijak konkrétně nezpochybňuje závěr napadeného rozhodnutí stran absence existenční, pobytové či jiné závislosti matky a jejího manžela (nevlastního otce žalobce) na žalobci či opačně. Žalovaný nadto přílehavě poukázal na to, že žalobce přicestoval na území až v roce 2019, zatímco nevlastní otec žalobce zde žije již 15 let a matka 10 let. Z toho zřetelně vyplývá, že žalobce žil řadu let předtím bez nich.
23. Soud, stejně jako žalovaný, nepopírá, že si žalobce na území ČR musel nutně od roku 2019 vytvořit určité vazby. Ostatně i z tohoto důvodu soud přiznal žalobě odkladný účinek (viz usnesení ze dne 10. 4. 2025, č. j. 57 A 3/2024-28, odst. 11). Současně však nelze přehlédnout, že naprostou většinu svého života žil žalobce na Ukrajině a řadu let bez své matky a nevlastního otce. Vazby (krom výše zmíněného ještě tvrzený tříletý vztah s přítelkyní či dřívější docházka do školy), které si na území ČR vytvořil od svého příchodu, tak nelze hodnotit jako nijak výjimečné, aby opodstatňovaly závěr o nepřiměřenosti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o zaměstnaneckou kartu.
24. Žalobci je nyní 20 let, je zletilý, plně svéprávný, zdravý, v produktivním věku. Není tedy nezletilou či jinak zranitelnou osobou, jak tvrdil v žalobě.
25. Žalovanému je třeba (spíše nad rámec žalobních bodů, protože žalobce v tomto ohledu nic konkrétnějšího nenamítá) vytknout, že blíže nepopsal a nerefletoval také druhou stranu mince, tedy že se blíže nevěnoval okolnostem trestněprávního jednání žalobce, aby lépe obhájil důvody zamítnutí žádosti. Žalovaný v napadeném rozhodnutí ze samotného faktu, že žalobce spáchal trestnou činnost, dovodil, že šlo o závažné narušení veřejného pořádku, dále poznamenal, že šlo o přečin, že nedošlo k zahlázení tohoto odsouzení a bez bližšího hodnocení zmínil trestněprávní kvalifikaci a uložený trest. Podle soudu žalovaný tak spíše popsal skutkové okolnosti zmíněného odsouzení, ale sám je nehodnotil zcela úplně a komplexně v rozsahu žádaném judikaturou (viz rozsudek NSS ze dne 31. 1. 2024, č. j. 6 Azs 248/2023-24, odst. 14, a tam odkazované rozsudky sedmého senátu NSS) Tuto část posouzení žalovaného soud považuje za poměrně zjednodušující, nicméně ještě jednou zdůrazňuje, že žalobce proti tomuto hodnocení nijak nekonkrétně v žalobě nebrojí. A úlohou soudu v tomto sporu není domýšlet argumenty za žalobce (viz např. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 5. 12. 2024, č. j. 57 A 14/2024-62, odst. 26).
26. Krom toho ještě soud dodává, že i když žalobce nespáchal zločin, ale přečin, i když naplnil pouze základní skutkovou podstatu trestného činu se sazbou do 2 let, i když není způsobená škoda nijak výrazná, a i když jej spáchal ve věku blízkém mladistvým [§ 41 písm. f) trestního zákoníku], stále byl odsouzen za trestný čin, tedy za obecně krajně společensky škodlivé jednání, v daném případě nadto spáchaný úmyslně. Žalobce jej spáchal v září 2023, od té doby tedy neuplynulo ani příliš mnoho času, ostatně žalobce je až do května 2026 ve zkušební době. I když by tedy napadenému rozhodnutí slušelo podrobnější rozvedení okolností trestněprávního jednání jakožto důvodu pro neudělení zaměstnanecké karty, s přihlédnutím k závěru o méně závažném dopadu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, který naopak žalovaný odůvodnil zcela dostatečně a přesvědčivě, žalovaným vyslovený závěr o přiměřenosti napadeného rozhodnutí jakožto celek ob stojí a soud se s ním ztotožňuje (tím spíše s přihlédnutím ke strohosti žalobní argumentace), ačkoliv

ani trestná činnost žalobce zjevně nebyla nijak mimořádně závažná (míněno při srovnání s některými dalšími trestnými činy).

27. V kontextu probíhajícího válečného konfliktu na Ukrajině je navíc na místě zdůraznit to, co žalovaný obecně zmínil již v napadeném rozhodnutí, tj. možnost žalobce setrvat na území ČR na základě jiného pobytového oprávnění nežli zaměstnanecké karty. Žalovaný v soudním řízení poukázal na to, že žalobce dne 31. 3. 2025 požádal o udělení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu. Žalobce netvrdil, že toto vízum nezískal či by jej nemohl získat. Vedle toho je na místě zmínit též případné udělení doplňkové ochrany. Nevyhovění žádosti o vydání zaměstnanecké karty tak ještě neznamená žalobcovu bezprostřední povinnost vycestovat na Ukrajinu. Z Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod přitom neplyne, že by soulad s jejím čl. 8 (či dalšími jejími ustanoveními, zde zejména čl. 2 a 3) mohl být zajištěn pouze tím, že se cizinci udělí právě to pobytové oprávnění, o které požádá (srov. např. rozsudek NSS ze dne 10. 8. 2023, č. j. 2 Azs 135/2023-33, odst. 17 a 18, či rozsudky Krajského soudu v Praze ze dne 28. 11. 2022, čj. 51 A 71/2022-34, odst. 18–19, ze dne 4. 9. 2023, č. j. 41 A 46/2023-42, odst. 23–24, či již citovaný č. j. 57 A 15/2024-62, odst. 44). I když tedy soud při rozhodování o odkladném účinku (i z důvodu předběžné opatrnosti) dovodil, že podaná žádost o vízum za účelem strpění není důvodem pro nepřiznání odkladného účinku žalobě, z hlediska zákonnosti napadeného rozhodnutí má možnost využití tohoto institutu (stejně jako případné doplňkové ochrany) svoji relevanci (viz rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 21. 11. 2024, č. j. 55 A 4/2024-34, zejm. jeho odst. 32–33).
28. Obecný poukaz v úvodu žaloby na porušení § 2 správního řádu soud nepovažoval za samostatný žalobní bod (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58).
29. Soud neshledal důvod pro provedení žalobcova účastnického výslechu. Tím žalobce hodlal prokázat, že mimo území ČR nemá žádnou rodinu a že na Ukrajině probíhá ozbrojený konflikt a žalobce se nemá kam vrátit a patrně též dále konkretizovat své soukromé a rodinné poměry (str. 3 žaloby). Výslech účastníka však není určen k tomu, aby při něm účastník uváděl svá tvrzení o rozhodujících skutečnostech. K tomu slouží primárně podání, návrhy a jiné jeho procesní úkony účastníka řízení (viz již citovaný rozsudek NSS č. j. 2 Azs 135/2023-33, odst. 19, a tam odkazovanou judikaturu). Žalobci přitom nic nebránilo blíže rozvést svá tvrzení již ve správním řízení či alespoň v průběhu soudního řízení (ať už např. v žalobě či v případné replice). Nadto soud dodává, že samotná skutková tvrzení žalobce stran jeho rodinných a soukromých poměrů žalovaný ani soud nijak nezpochybňovaly (třebaže je žalobce důkazně nepodložil).

Závěr a náklady řízení

30. S ohledem na výše uvedené soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
31. O nákladech řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť nebyl procesně úspěšný. Procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 23. května 2025

Karel Ulík v. r.
samosoudce